

יב א מיי פני מהל' שנת
הלכה יט סמנ לאון סה:
יב ג מיי שם הלכה כח סמנ
שם טושיע א"ח סומן
של סעף טו טו:
יד ג מיי שם הלכה טו
טור ש"ע שם סעף
י יו:
בד ד מיי פ"א מהלכת
ק"פ הלכה טו:

תורה אור השלם
1 כל פלג ?! למענהו וגם
ךשע ליום רעה:
משלי טז ד

לעזי רש"י
אונגויל א [אוינגויליש].
ספר עבר"ש.

מוסף רש"י
מוטלין כנבלה. תלוי
מושפט ועומד כן עד הלילה
ודומה כנבלה (מוחזק סב).

מוסף תוספות
א. העור על גב בשר. מוס'
הלש"ש. ב. הואיל ולא מצו
שדי ליה. מוס' ק"א. ד"ה
אלהכי.

רבינו הגאון

בין דאיקא קוריאן
בהן בתורה ובבבאיס
אבל בכחוביס אין קוריאן
הון, חור ופירש מפני
מה אין קוריאן במקרא.
מפני ביטול בית המדרש.
ומפניא לא [הוא] דמי
העסק במקרא מידה שנייה
מיה כו', ובית התלמוד
טפי עזיף ממיקרא במקרא.
אמר בר לא שנו שאין קורין
בהן אלא בזמן בית המדרש,
פירוש בשנה שהחכמים
יורשים במדרש ומתעסקין
בתלמוד, אבל שלא בזמן
המ"ד, כגון שכבר עמרו
בהן אלא בזמן בית המדרש,
קורין. ושמאל אמר במקום
שיש מדרש קבוע כו',
ואסקה רב איש הכי
כדאמרינן מעיקרא, אמר רב
אין קורין בזמן בית המדרש
אבל בזמן שלא בהמ"ד
קורין, ושמאל [אמר] בין
בזמן בהמ"ד בין שלא
בזמן בהמ"ד אין קורין,
דכתיב ליה כו' נחמיה,
וגזירה היא משום שטרי
הדיוטות. והילכתא כלישנא
קמא בזמן בית המדרש
אין קורין שלא בזמן בית
המדרש קורין. ירושלמי
(ה"א) אמר ר' יהושע בן לוי
הוא אנתא הכותבה אין
לו חלק, הורושה מתוך,
השומעה אינו מקבל שכר.
מיומרי לא איסתכלית בה
אלא חר זמן, ואסתחית
כתוב בה קע"ה פרשיות
דיבור אמרה צווי שכתוב
בתורה כנגד שנות אברום
אבינו, שנאמר לקחת מתנות
באדם, וכתיב האדם הגדול
בענקים. קמ"ז ממורות
שכתוב בתלים כנגד שנות
יעקב אבינו ללמד שכל
קלוסין שישאל (הרשב"א
הללויה) מקלסין להקב"ה
כנגד שנותיו של יעקב
פליגי צטלטלו דאמר צווי שכתוב
תהלות ישראל. קב"ג
פעמים ישראל. עותין
הללויה כנגד שני אהרן
שנאמר הללויה הללו אל

ושמואל דאמר בר' נחמיה. ולא פליג אדרב דשפיר מודה
לדמתני' דמפרש טעמא מפני ביטול בית המדרש קורין
שלא בזמן בית המדרש אלא בא לומר דר' נחמיה פליג עלה דמתני':
וב"ש בשטרי הדיוטות. פירש בקונטרס איגרות ומימה דנהגו
העולם לקרות בכחז
ואיגרות השלוחים ממוקס למקום
ולטלטלן ודאי שרי דהא ראוין לצור
ע"פ גלויות ונראה לר"י דלא קרי
שטרי הדיוטות אלא שטרי חובות
ויכולא בהן אצל איגרות שרי דפעמים
שיש בהן פקוח נפש ואפי' יודע שאין
צו פקוח נפש ממיר ר"מ דלא הוי
שטרי הדיוטות כיון שאין לרין למה
שכתוב זה לפי שזודע מה שבאיגרות
ואם אינו יודע שמה יש צו לרין גדול
או פקוח נפש ושרי וכ"מ בירושלמי
דקאמר מפני מה אין קורין בכחזי
הקדש מפני שטרי הדיוטות שאם אמה
אומר לו שהוא מותר אף הוא אומר
מה צדך אם אתעסק בשטרותי
משמע דווקא כעין חובות ושטרות
קאמר וכן פ"י ש"י לקמ"ס גבי גזירה
שלא יקרא בשטרי הדיוטות דשטרי
מקס וממכר קאמר וכן הגיה צ"י
כתב דיו ומיהו אותן מלחמות הכתובין
צבע"ז נראה לרבינו יהודה דאסור
לעין בהן דלא גרע מהא דמינא צ"י
שאל (לקמן קמט). כתב שמתח האורה
והדיוקנאות אסור לקרות בהן בשבת
ואפי' צמול לא ידע ר"י מי המיר דהוי' ל'
כמושב לניס:

פ"י במש"כ בו. פ"י אחר
שפשט כל העור פליגי
דרבנן שרו לטלטל^א שעדיין לרין לבשר
שלא יתלכלך ור' ישמעאל אסר אצל
כשאינו מופשט אלא עד החזה שרי
לכ"ע לטלטל^ב כדמוכח בסמוך ואע"ג
דר' ישמעאל לא שרי להפשיט אלא עד
החזה מ"מ פליגי צמופשט כולו כגון
שענר והפשיט אי נמי צתמידים
ומוספס דמוטר להפשיטין:
הכא

אין קורין וב"ש בשטרי הדיוטות: **בתנ"י** ימצילין תיק הספר עם הספר
ותיק התפילין עם התפילין ואע"פ שיש בתוכן מעות ולהיכן מצילין אותן
למבוי שאינו מפולש בן בתירא אומר אף למפולש: **גמ'** ת"ר ארבעה עשר
שחל להיות בשבת מפשיטין את הפסח עד החזה דברי רבי ישמעאל בנו של
רבי יוחנן בן ברוקה וחכ"א מפשיטין את כולו בשלמא לרבי ישמעאל בנו של
ר' יוחנן בן ברוקה דהא איתעביד ליה צורך גבוה אלא לרבנן מ"ט אמר רבה
בר בר חנה א"ר יוחנן דאמר קרא יכל פעל ה' למענהו והכא מאי למענהו
איכא רב יוסף אמר שלא יסריח רבא אמר^א פעל ה' למענהו מאי עביד
כנבלה מאי בינייהו איכא בינייהו דמנח אפתורא דדהבא אי נמי יומא דאסתנא
ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה האי פעל ה' למענהו מאי עביד
ליה שלא יוציא את האימורין קודם הפשטת העור מ"ט אמר רב הונא ברביה
דרב נתן משום נימין אמר רב חסדא אמר מר עוקבא מאי אהדרו ליה חברייא
לרבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה הכי קאמרי ליה אם מצילין תיק
הספר עם הספר לא נפשיט את הפסח מעורו מי דמי התם טלטול הכא
מלאכה אמר רב אשי בתרתי פליגי פליגי בטלטול ופליגי במלאכה והכי
קאמרי ליה אם מצילין תיק הספר עם הספר לא נטלטל עור אגב בשר
מי

דהוה שקיל שמה דלא מקבל שוחדא. היה מוציא עליו שם שאינו
מקבל שוחד מצעלי דינין הצאין לפניו והיה מקבלו בסתם: **א"ר**
פילוספס לר"ג מיומא דגליתון כו': שפיליט. כל סוף הדבר הוא
תחתית שלו ושיך למימר שפיליט לסיפיה: נהור נהורך כשרגא.
הנהר אורך כשרגא. רמזה שנתנה לו
מנורה בשוחד: **אמר לו ר"ג אסא**
חמרא וצטשא. דחפתו לארץ לומר
אני נחמתי בשוחד^א והכל כדי שישמעו
המתאספים שם נצלותו ומי הוא:
זמן זים המדרש. קודם אכילה היו
דורשים: **שלא זמן זים המדרש**.
לאחר אכילה לא דרשו משום שכתוב:
פסקי סדרא צטסוים.^א והיו רגילים
לקרל צבהמ"ד פרשה צבתוים:^א
צמקוס צבהמ"ד. שהחכם דורש דיינו
צבהמ"ד אצל צעלמא קורין: **זין**
צמקוס צבהמ"ד כו' זמן צבהמ"ד אין
קורין. לפי שמצטלו מליך אצל
הדורש אצל שלא זמן צבהמ"ד כגון
לאחר אכילה קורין: **ושמואל** דאמר
לעיל אפילו לאחר אכילה אין קורין:
כו' נחמיה. אמרה למיתמה דלית
ליה טעמא דאין קורין משום שטול
אלא כדי שיאמרו קל וחומר לשטרי
הדיוטות. ומיהו שמואל הנהיג צתקומיו
כצרי חכמים דמתניתי' דאמרי
טעמא (דמתני') משום ציטול מורה
הלךך לאחר אכילה דליכא דרשה
קורין: **שונין צפן**. כגון מדרש
שה"ש וקהלת: **שטרי הדיוטות**. כגון
של חשבוניות או איגרות השלוחות
למלא חפץ: **גמ' עד החזה**. מתחיל
מרגליו האחרונים עד החזה שיוכל
להוציא אימוריס שהעקר חלציו
דוחין שבת ומו לא מפשיט מידי עד
אורתא דלורך הדיוט הוא: **למענהו**.
לכבודו: **שלא יסריח**. שהעור מתממ
ומקריחו ואין זה כבוד להיות פסח
אחלי שולחנו מגואל: **אפטורי דהבא**.
שאינו מוטל צציון אצל לשמא יסריח
חיש רב יוסף ורצא לא חיש עד
אורתא: **יומא דאסתנא**. רוח צפנית
שהיא ציננית לא חמה ולא זנה
כדאמרינן ציצמות צפרק הערל (דף
עג.) ואיזו רוח המסרחת רוח מזרחית
בשעת החום כדאמרינן בניטין (דף לא):
אפילו שכבת זרע צצמעי אשה מסרחת
צו דכתיב (הושע יג) יצא קדים רוח ה'
ממדבר עולה וגו'. יש מפרשין יומא
דאסתנא רוח דרומית שהיא זוננת.
אמת שרוח דרומית זוננת אצל אסתנא
על כרחיך צפנית היא ונחה כדאמר
צעלמא (עירובין ד' סה.) לריכא שמעתא
לילותא כיומא דאסתנא ורוח דרומית
היא צלשון ארמי יומא דשותאטי: **קודם**
הפשטת העור. עד החזה: **מ"ט**.
עור לאימורין מאי קא עביד: **משום**
נימין. של זמר הנדבקינ צאימורין:
חזרייא. צני מחלוקתו: **אם מצילין**.
בשבת: **תיק עם הספר**. ואע"פ
שיש צמוכו מעות ומשום כבוד הספר
שהוא לורך גבוה עבדינן צהדיה הללת

מעות שהן לורך הדיוט: **לא נפשיט אם הפסח**. צתמיה. משום לורך גבוה לא שרי לורך הדיוט צהדיה: **הסס**. מיק ומעות דקמייתי ראייה מנייה
טלטול צעלמא הוא: **הכא**. גבי פלוגמיהו דפסח דליירי צה השתא מלאכה גמורה דהפשטה מאצות מלאכות היא (לעיל ג.) **צתסי פליגי**. גבי פסח
פליגי צטלטולו דאמר רבי ישמעאל לטלטל^א [הפסח] אחר שהוציא אימוריו אפי' צתמיה ללל משום עור דלאו צר טלטול הוא (א) ולא דמי
לשלחין דאמין צצמה טומנין (לעיל מט.) שמתלטלין אותן דהסס עור צצמה גסה דחזי למישטמיה ולמיזוגא עליה: **והכי קאמרי ליה**. משונה לענין
נטלטול: **לא נטלטל עור אגב בשר**. דהוי נמי כבוד שמים דצצר דומיא דספר ומוטר לטלטלו מחמה ללל ואגב בשר יטלטלו עור המחובר צו:

א) כספריים שנים ארבע אלה,
ב) רישו הפסח ע"י מוס'
לעיל דל. ד"ה שאלמלא וכו'
וכי תוספות להדיא צנגילה
כא. ד"ה ואין מפטירין,
ג) [מוסף] פי"ד מ"ס פט"ו
הלכה ג' ע"ג, ד) לקמן קלג:
ממות סג: [מוסף] דספתי
פ"ד, ה) [נחמ"ס פה]:
ו) [ג"ל כל פעל], ז) ג"ר רש"י,
ח) ג"ר רש"י, ט) [לעיל ג.],
י) [רש"י], יא) [דף קמט.].

הגהות הב"ח
א) רש"י ד"ה צתמי פליגי
וכי דלאו צר טלטול הוא
הס"ד ואמר כן מ"ה וכו'
קאמר ואפי"כ ד"ה לא נטלטל
וכי המוצר צו ולא דמי
לשלחין וכו'. כ"כ הך קושא
היא אף למכריס וע"ל מוס'
פ' גמא טומנין דף מט צ"ה
טומנין בשלחין:

גלוין הש"ס
גמ' דבורחמיה פסקי דרתי.
ע"ל דף קד ע"ה מוס' ד"ה
שאלמלא:

רבינו הגאון (המשך)
בקדשו, לקדושו לאהרן
קדוש ה'. אפילו כן הוינא
(מביעיא) [מביעית] בילוא.
מצילין תיק הספר עם
הספר. אמרי רבנן דהאי
תיק תיק לחוריהו, ונטלין
ממקום שהוא עם הספר
וכן תיק תפילין. י"ד
שחל להיות בשבת. ר'
ישמעאל בנו של ר' יוחנן
בן ברוקה אמר מפשיטין
את הפסח עד החזה,
כבר כיון דאיתכביד ליה
צורך גבוה שיכול להוציא
החלבים לא יפשוט יתר
מה. ורבנן סברין מפשיטין
כולו, וטעמא כל פעל
ה' למענהו, מאי למענהו
לעשות כבוד לקדישים.
פ"י יומא דאסתנא, יום
שבשבת רוח צפון, שאין
הבשר מסריח בו. רבא אמר
שלא כיון דאיתכביד ליה
בערוותיהן כנבילה, אבל
אם הוא מוטל בשלחן
של הוב שהוא לורך כבוד,
לא יפשיט יתר למטה מן
החזה וכו'. וגריסין בפסחים
בפרק תמיד [נשחטן שהיו
מפשיטין, דחנן י"ד שחל
ליות בשבת מניח ידו
על כתף חבריו, כו',
ואמרינן עלה תנא כל
אחד נוטל פסחו בעורו
ומפיליו לאחוריו. אמר רב
עיליש טיית, פ"י שהעריביין
מפשיטין כליהן לאחריהן.
ורי ישמעאל בנו של ר'
יוחנן בן ברוקה מוקים
למענהו שלא יצא האמורין
קודם הפשטת העור כדי
שלא ידבק שיער העור
בחלבים. אמרי ליה רבנן
(אין) [אין מצילין תיק
הספר עם הספר לא נפשוט
עור עם החזה] [את הפסח
מעורין]. אמר להן מי דמי
הצלת תיק טלטול בעלמא,
שהיית מלאכה, טלטול מאי,
דאינון סביר מטלטלין העור
ע"ג בשר במקום שחיהו כל
חד לדוכיהו והוא אסר,
ואהדרו ליה אם מטלטלין
להציל תיק של ספר אנו לא
נטלטל עור אגב בשר.